

Jaunimo piligriminis žygis: nuo nakvynės laidojimo namuose iki charizmatiškos močiutės, besimeldžiančios su jaunimu 🗨️ (23)

Simonas Bendžius ("Vatikano radijas") 2011-08-03 14:27

Visą praėjusią savaitę piligriminį Atgailos žygį ėjęs pranciškoniškas jaunimas grįžo į savo namus. Kartu su broliais pranciškais apie 40 jaunujų piligrimų pėsčiomis keliavo nuo Klaipėdos iki Pakutuvėnų kaimo (Plungės raj.), kur šventė Porciunkulės atlydus. Jau dvidešimt metų besitęsianti pranciškoniškų žygių tradicija savita tuo, kad jo metu piligrimai su savimi nepasiima jokių daiktų, o maisto, vandens ar nakvynės prašo iš sutiktų gyventojų.

Prieš dvejus metus Vilniuje į Taize bendruomenės susirinkimą atvažiavo tūkstančiai jaunų piligrimų iš aplinkinių šalių. V.Ščiavinskas

Apie kelyje patirtus įspūdžius ir sutiktus žmones pasakoja Vilniaus Bernardinų pranciškoniškojo jaunimo brolijos prezidentė Monika Midverytė.

- Dažnas iš mūsų piligrimą įsivaizduojame kaip pavargusį, su lazda keliaujantį žmogų. Kaip jūsų atveju? Kaip sekėsi eiti, ar žygis buvo sunkus?

- Piligrimai šiais metais pas mus buvo labai įvairūs: nuo pačių mažiausių – vienuolikmečių – iki brolių pranciškonų, kuriems - per 40 metų. Piligrimas, mano nuomone, yra tas, kuris išdrįsta išeiti. Iš savęs, iš saugios aplinkos. Nebijantis išeiti į pasitikėjimo piligrimystę. Mūsų kelyje, iš tikrųjų, visko buvo – ir sunkių momentų, pūsių ant kojų, žaizdų. Buvo lietus, kuris visus dešimt kilometrų pylė kaip iš kibiro – liejosi malonė į mūsų drabužius, į megafoną, kuris pradėjo nebeveikti. Bet per tą lietų mes gavom Dievo dvasios ir buvo labai stiprus šlovinimas tą vakarą, kai aplankėm Mikoliškių kaimą. Mūsų piligrimai yra džiugūs. Mes patiriame malonę būti „Dievo armija“. Einame, meldžiamės, giedame: „Dievo armija per pasaulį eina ir sudrebina pragaro vartus!“ Tad visą nuovargį nuo nueitų kilometrų skaičiaus ar pūsių ant kojų Dievo malonė perkeičia, kai žygis einamas su nuolatine malda.

- Šv. Pranciškus savo bičiuliui Leonui yra pasakęs, jog tobulas džiaugsmas – kada tavęs nepriima nakvynei, išveja, kuomet tu esi alkanas, basas. Kaip jums? Ar teko šį „tobulą džiaugsmą“ patirti? Koks lietuvių svetingumas?

- Galima dėkoti Dievui, kad lietuviai dar yra pakankamai atviri. Šiame žygyje kartu su mumis keliavo piligrimas iš Vokietijos, kuris specialiai dėl mūsų žygio atvyko iš savo šalies, nes jam ši patirtis

- Broliai pranciškoniai ir vadovai piligrimams visąlaik akcentuoja, kad mums nėra svarbiausia gauti pavalgyti ar nakvoti. Pirmasis mūsų tikslas – paskelbti Gerąją Naujieną ir melstis už žmones. Todėl mes išsiskirstome po du ar tris, pasibeldžiame į duris, pasisveikiname: „Garbė Jėzui Kristui“, prisistatome, kad esam piligrimais, keliaujame į atlaidus su broliais pranciškoniais, pasakome žygio temą (Šiomet ji buvo „Jėzau, pasitikiu Tavimi“ - kadangi Lietuvos vyskupų konferencija šiuos metus paskelbė Dievo Gailestingumo metais). Tuomet klausiamo žmonių, gal jie turi kokių intencijų, kuriomis mes galėtume melstis už juos, jų mirusius artimuosius, ligonius ar vaikus. Ir, kai užmezgamas ryšys, pradedame šilčiau bendrauti, paklausiamo: „Gal, dėl Dievo meilės, mums, piligrimams, galėtumėt paaukoti duonos, vandens, kokio maisto pietums? Mes nesinešame su savimi nieko, nes einame pasitikėjimo piligrimystė.“ Taip pat vakarais prašome ir nakvynės.

- Ir priima?

- Visai paprastai. Vieni sako: „Atsiprašome, pas mus vaikai, anūkai, svečiai, neturime vietos...“ Kiti gal pabijo, nepasitiki.

- Bet turbūt nakvynės visiems užtenka?

- Dar nėra buvę, kad neturėtume kur nakvoti! Aišku, kai kada tenka nakvoti ir kokiuose kultūros namuose. Labai linksmi keletas piligrimų prisimena, kaip jie prieš kelis metus miegojo šarvojimo salėje, nes kitus nebeliko vietos.

Galiu pasakyti, kad pranciškonų jaunimo atgailos žygį galėtume pavadinti „mobilioju chirurginiu skyriumi“, nes, einant per miestelius, kaimus, Viešpats gydo. Gydo širdis ne tik tiems žmonėms, kuriuos sutinkame, bet ir pačius žygeivius. Mačiau, kaip keitėsi žmonių veidai, santykis maldoje su Dievu. Dažnai po užtarimo maldos ir jaunimas, ir nuostabios močiutės, ir vyrai kaimų – visi nuo brolių nuėjo su ašaromis, dėkojo Dievui.

Ypatingai su džiaugsmu atsimeinu, kaip Vėžaičių miestelyje užtarimo maldos paprašė aštuoniasdešimtmetė močiutė – tokia graži graži, žila visa, garbanota, mažutė. Kai už ją broliai pasimeldė, ji atėjo prie šlovinančio jaunimo, atsistojo į mūsų gretas, iškėlė į viršų rankas ir pradėjo šlovinti! Buvo taip neįtikėtina! Džiaugiausi, pirmą kartą matydama tokią charizmatę močiutę. Iš tiesų, kai Dievo dvasia veikia, kai vyksta išgydymas, išlaisvinimas, tada visi patiriame tą džiaugsmą ir šloviname Viešpatį. Ir aš tikiu, kad mes grįžtame po piligriminio žygio jau kitokie – labiau suartėję su Dievu.